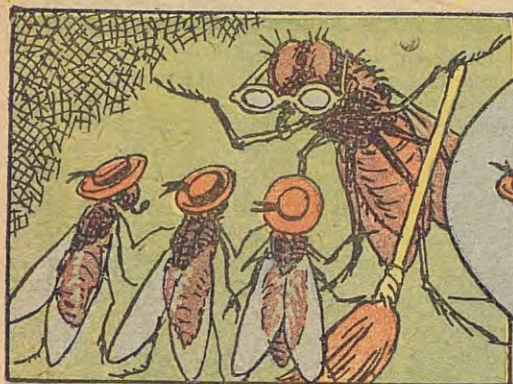

VIROLET

LES TRES MOSQUETES

(per Serra Massana)

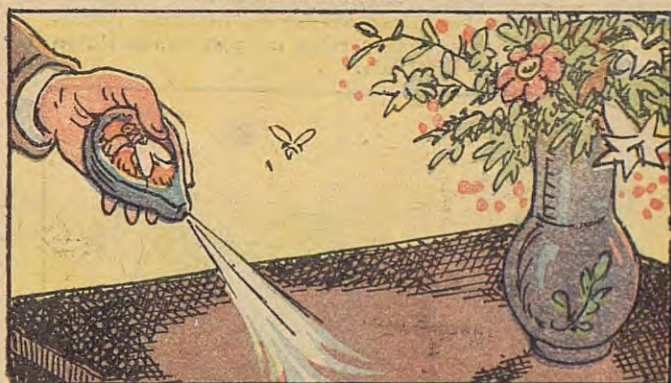
Una vegada eren tres mosques jove-
netes, infantívoles, petites (encara ana-
ven de curt), que van voler emprendre
el vol. La seva mare, després de fer-els-
hi tota mena de recomanacions i...

...de parlar-els-hi dels perills del
món, les deixà marxar. I elles, amb
l'ànsia de veure coses noves, vola
que volaràs.

Una d'elles (la més llaminera sens
dubte) es considerarà sortosa. La casua-
lilitat l'havia menada damunt d'una su-
crera que, oh, coincidència feliç!, estava
del tot destapada.

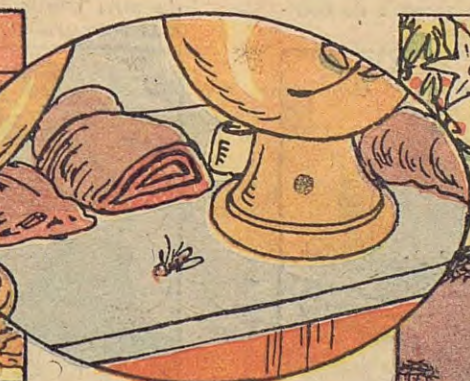
La segona trobà bon espai per a les seves correrries en
la pila de llard de cà'l cansalader. Aquesta mosqueta po-
gué fer-hi el seu agost, car aquell tocinaire, com molts dels
seus companys, no es preocupava pas res per tan ínfima
bestiola.

I l'altra? Ai, pobreta! Ella sí que la va fer bona! I ma-
gineu-vos que, ignorant—la innocent!—la furiosa rancúnia
que molts homes tenen a la raça mosquina, va tenir la
dissort d'anar a raure sobre uns «polvos» de matar mos-
ques.

Mes, mireu el què són les coses! Ja
podeu plorar, llegidors estimats! La pri-
mera va morir, car el sucre, aquell sucre,
sabeu?, era falsificat!

Redobleu el vostre somicó, sensí-
bles lectors, car la segona mosqueta,
aquella de la pila de llard, també
morí envetrnada, car el llard era
falsificat!

En canvi, la tercera, a la qual segura-
ment ja l'acompadieu, res! No va succeir-
li res de mal, car els «polvos» de matar
mosques també eren falsificats!!!

CANONADES BENEFACTORES

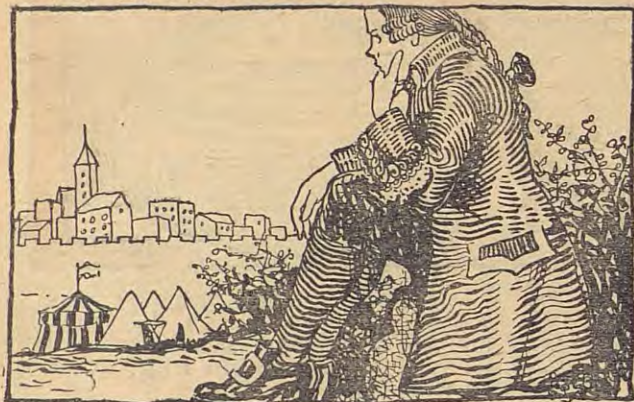
(per Becquer)

La vila principal estava assetjada. Un gran exèrcit envoltava les muralles i sols era qüestió de poc temps la rendició absoluta dels defensors.

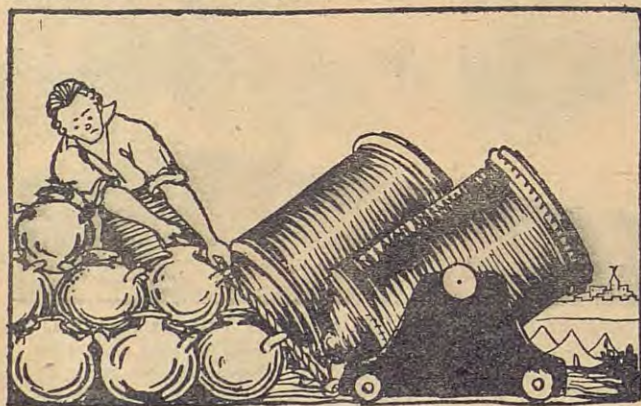
Aquests prou lluitaven aferrissadament, mes llurs forces deuenen d'una fàiso pavorosa, car, havent acabat les provisions, es morien de gana.

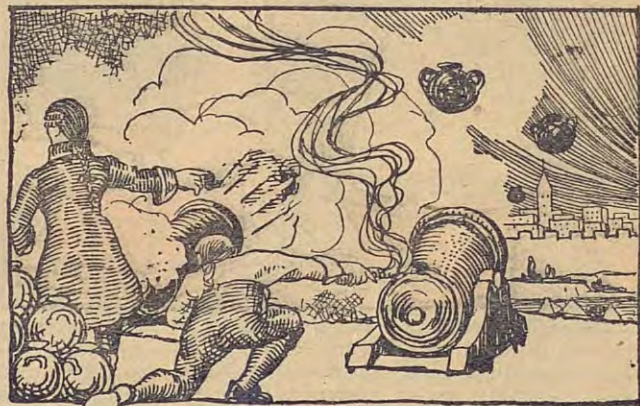
Sortosament, en les fileres enemigues hi havia un artiller que, en temps llunyà va rebre un gros benefici d'un habitant de la vila assetjada.

I decidint lliurar-la de la fam, comprà secretament a diverses botigues i en petites quantitas per a no desperatar sospites, tota mena de queviures.

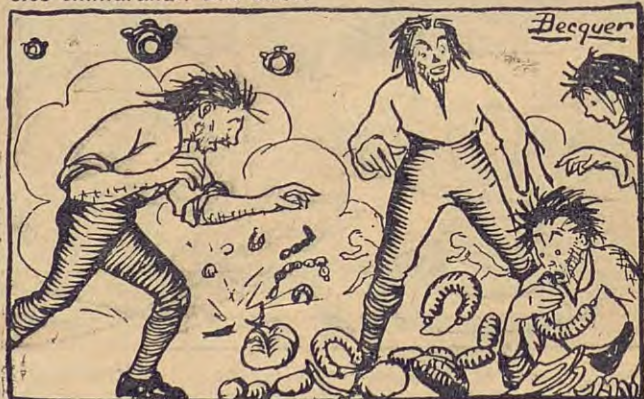
Els assetjadors acordaren començar l'ofensiva fulminant que faria rendir la plaça. I un gran nombre de bombes foren preparades al costat dels morters,

els quals vomitaren seguidament vers la vila dissordada mils i mils tones de ferro que anaven a caure en el clos emmurallat. Era afros!

Els defallits habitants, en veure aquella colla espessa de bombes que venien a visitar-los, es preparaven a cercar un ben segur refugi, quan...

amb la més agradable de les sorpreses, veieren que, en lloc de llançar metralla, les bombes els regalaven butifarres, pernills, pans i altres bones menges.

E L S F O C S A R T I F I C I A L S

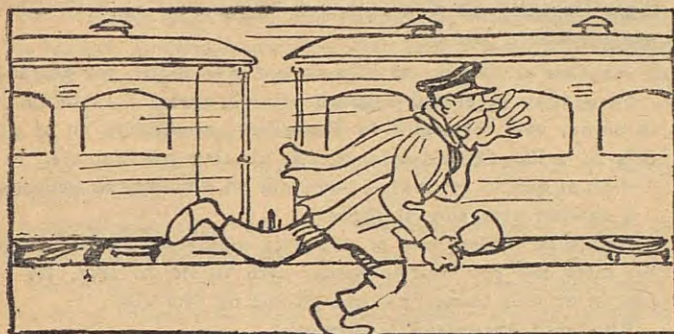
der Cornet

—«Hola, Jaume! He vingut a comprar unes coses a Barcelona i ara me'n torno al poble». —«Si em promets estar quiet, et ficaré en aquest «reservat de senyores»».

—«Noi, hi estic com un reil» —«Si, però no treguis pas el cap a la finestra ni facis soroll, puix si sabien que t'he col·locat aquí, me la carregaria de valent».

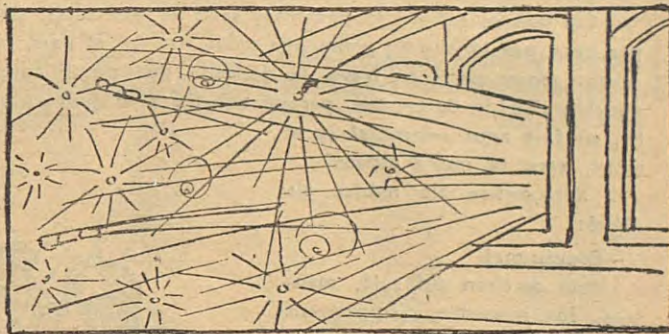
El tren corra... El foraster segueix parlant: —«Al poble farem unes festes de primera. Ja veuràs que...» El tren s'atura. —«Vacarissas, un minutoooo!»

—«Doncs, sí. Demà engegarem un castell de focs artificials. Vina, home. Des del balcó de casa els veuràs». —«No puc; demà tinc servei fins a la matinada».

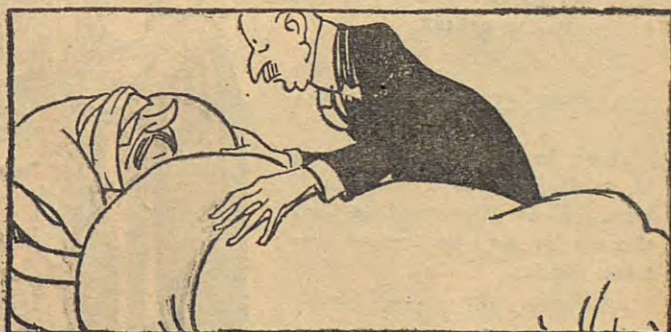
—«Conductor! Que hi estarem gaire estona en aquesta estació? Jo ja he fumat aquest cigar i encara no marxem». —«Solament n'hi ha per dos minuts».

De sobte, pif, paf, puf, brooom, giuuuuu, pam! Allò més que un vagó de ferrocarril, semblava un infern. El terrabastall durà una llarga estona.

—«Però, home de Déu! No t'he dit que no fessis soroll?» Si no és culpa meua! Es aquell ximplet de l'«andén» que ha llançat la burilla sobre els coets!»

—«Saps què? Que per culpa teua m'han suspès la paga de vuit dies!» —«Però, en canvi, vares poder admirar els focs artificials que devíem engegar al poble!»

LA VENTAFocs

per Josep Mª Folch i Torres

(Continuació)

I mirant vers la direcció per on havia ella desaparegut digué amb una veu que l'emoció feia tremoladissa.

—Oh, aparició ideal, que has fugit per sempre més dels meus ulls; àngel baixat del cel, que no és pas fet per trepitjar la terra el peu que pot contenir aquest tapí de nina. Bella visió: per què has fugit de mi? I, si has fugit, per què haves d'emportar-te'm el meu cor?

Caigué el príncep assegut en un silló, acotant el cap, visiblement angoixat, quan l'alçà vivament en veure que ja tornaven els gentilshoms.

—Senyor — digué el primer que arribà — Tant ha estat arribar al carrer com desaparèixer la princesa als nostres ulls.

—Però, i la carrossa?

—Tampoc l'hem vist enlloc, altesa.

—Això no és possible! Haureu estat poc llestos, de segur!

—Perdoneu, Altesa. No ha estat per culpa nostra. El mateix prodigi que l'ha duta fins ací se la deu haver emportada, perquè una noieteta vestida pobrament, una ventafocs de segur, que havem trobat en sortir al carrer, ens ha dit tota esporuguida en preguntar-li-ho, que no havia vist tampoc ni cap carrossa ni cap princesa.

El príncep no se'n sabia avenir i tot eren comentaris.

Mentrestant, la marastra deia a l'orella de les seves filles:

—Ho veieu, com us ho deia? Un hom no sap mai el que pot passar.

El príncep exclamà a l'últim, resoltament:

—Cal que es trobi la princesa, costi el que costi! Casa per casa, per la ciutat; poble per poble per tot el país, cercarem sense repòs ni treva la donzella que pugui calçar aquesta xinel·la de cristall, perquè aquella a la qual vindrà bé, en faig aquí solemnia jura-ment, serà la meva esposa!

I adreçant-se als nobles els digué:

—Seguiu-mel

I tots sortiren del saló, mentre la marastra, empenyent les seves filles cap a la porta exclamava:

—A casa, corrents, filles! A posar els peus amb aigua i sagonet, que és el millor remei per fer-los tornar petits!

POLSER SI, POTSER NO

Quan la Poncellina arribà a la cuina, una nova sorpresa li esperava. El gran perol de lleties era tot ple i les lleties eren totes triades.

—Beneïda sigui la santa velleta que tan grans prodigis sap obrar! — exclamà la Poncellina plena de reconeixença.

El cor li batia encara de tantes d'emoció com acabava

d'experimentar. I no cregueu que, ara, en veure's novament vestida de ventafocs, tingués cap enyorança per les gales que suara havia lluit! Al contrari, tornar a la seva humilitat i al seu sofrir li semblava un nou privilegi de la Mare de Déu.

No havia dit la bona velleta que són reservats tan bells premis a les donzelles que saben sofrir amb resignació i per l'amor de Déu? Doncs, que en vinguessin tantes com vulguessin de penes ara que ja sabia gairebé el que pot ésser la felicitat ací en la terra!

Aquestes coses estava pensant i amb els records tan immediats d'aquella nit ditxosa anava regalant-se, quan en Badinet entrà a la cuina.

—Veiam si tampoc no hi serà ara... — digué, tot entrant.

Però quan ja el seu esguard estigué avesat a la fosca de la cuina, veié tot seguit la Poncellina, recollideta en el pedris de la llar del foc, tota donada als seus pensaments.

—Sí, sí que hi és, ara! — exclamà tot content, en veure-la. I corrent vers ella, li digué:

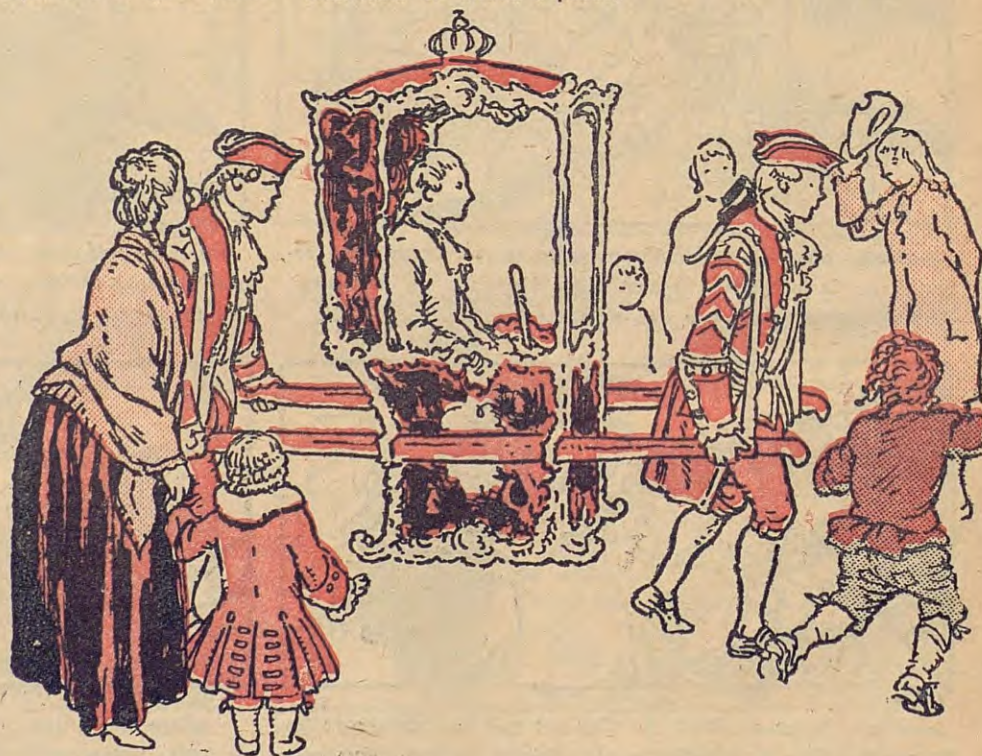
—Escolta, Poncellina, el que vaig a dir-te... Ja he vingut un altre cop per fer-t'ho saber, però tu no hi eres. No sé pas on et deus haver ficat que en lloc no t'he vist.

Ella, tota anguniosa, li demanà:

—Per l'amor de Déu, Badinet! No els ho diguis que no m'has trobat; no els ho diguis pas.

—No tinguis por, Poncellina. No els diré ni això, ni res més ja no els diré! Ja me'n pot fer de magarrufes i ja em pot anar festejant amb parauletes com barroer, embriag i altres fineses per l'estil, que el que és jo, no tinguis por que em deixi enternir més. Que es busqui gamarús, si vol!

—Per què dius això, Badinet? — li preguntà ella, creient endevinar on anava a parar.

—Ho dic, perquè n'he tingut prou amb veure de la manera que et tractava la malcarada. No, si a mi ja m'ho semblava que no podia ésser que una noia que estigui agradada d'un, l'aporrini a crits i a paraulades. Allò li feia dir el mal genit que l'aguanta i no l'amor, com en Fidel em va predicar.

—I amb tot això, què vols dir? — li preguntà la Poncellina.

—Vull dir que si els fa falta un patge pel seu servei, a la plaça en lloguen!

—I tu què faràs, doncs, Badinet?

—Mira; jo me'n tornaré amb el meu bestiar, que per molt bestiar que sigui, mai ho és tant com altres bestiar que no en són. I ja m'entens... Allí a la muntanya, almenys, t'hi pots fer a cops de noc; que el que és aquí, gràcies que et puguis revenjar trepitjant cues.

En aquell mateix moment entrà el vell Fidel.

El bon home anava esverat, cansat de cercar per tota la casa, sense trobar la Poncellina.

En veure-la allí parlant amb en Badinet, la cara del fidel servent s'aclarí d'una gran alegria:

—Ai, gràcies a Déu que et trobol — exclamà corrent vers ella — Quina angoixa m'has fet passar, mestresseta meva! He baixat, aprofitant que elles eren fora, i quan m'he trobat que no eres aquí a la cuina ni enlloc, si n'he pensades de coses! I cap de bona, eh? Tot ho he buscat i rebuscat: la golfa, el celler, la gruta, totl...

—Ai, bon Fidel, no els ho diguéssiu pas que no m'havet trobat!

—No tinguís por, Poncellina, mestresseta meva... Però, jo bé podré saber-ho on eres, oi? Al vell Fidel, no li diràs?

Poncellina no volia pas dir-ho on havia estat durant aquelles hores d'absència, però li dolia també tant de deixar el seu bon Fidel.

Es quedà un moment indecisa no sabent què cosa respondre-li, i a l'últim trobà la faisó més suau que podia esperar.

—Per què t'hi penses, Poncellina. Diga-ho al teu vellet, on eres quan no t'he trobat ací?

—Hi ha cops que ni una mateixa no ho sap on és... — li respongué ella a l'últim.

—Alabat sia Déu! Ja veig que no convé que se sàpiga — féu, somrient el bon Fidel.

—I del pare, no n'heu sabut res? — li preguntà la Poncellina.

—Ni per remei. D'ençà que va marxar, dient que anava a vila pels seus negocis, no n'hem sabut res més... Però el cor em diu que no trigarem a veure'l.

—De cert, Fidel, que us ho diu el cor?

—I ben de cert. Anit ha estat la tercera vegada que he somniat el seu retorn — afirmà el vell amb convicció.

—Si els averanys fossin certs...

—Sí que ho seran, amb l'ajuda de Déu — féu el vellet.

Seguidament, adonant-se d'en Badinet, exclamà:

—Ah, tu ets ací? Que no t'han volgut al ball, doncs?

—Ni que m'hi haguessin volgut, no hi hauria volgut anar, majordom.

—Majordom? Mira; si em tornes a nomenar així t'esclafes el nas, patge de cual

—Doncs si a mi em torneu a nomenar patge, no us sere mai més amic.

—Però, no n'ets, tu de patge?

—N'era. Però, des d'ara ja no en vull ésser més. I escolteu, Fidel. Amb tot allò que em vàreu dir que això dels mals tractes eren amorettes, a qui heu fet més bon servei no ha estat pas a mi sinó a ella.

—Per què?

—Perquè si jo no hagués cregut que les paraulades que em deien eren amorettes, em penso que algun dia li hauria plomat la cua.

—Poc s'hauria perdut — afirmà en Fidel... Però, calla que sento les marqueses de la golfa que ja arriben.

I així era en veritat.

Encara no havia tingut temps de dir-ho que ja es sentí la veu malagradosa de la marastra, que deia, tot entrant:

—També són acudits aquests de fer-nos baixar a la cuina tot just arribades.

La Roserblau li respongué:

—Ja ho sé. Però es que no estaré tranquila fins que la vegil

I atansant-se a la llar de foc, per ben assegurar-se que la Ventafocs hi era, afegí:

—Veiam... Sí que hi és, sí.

—Es clar, dona, que hi és!—digué la gran, mofant-se de la preocupació que s'havia emparat de l'esperit de la seva germana.

(Continuarà.)

GRAN CONCURS DE NINOTS AMB XISTO

Núm. 357. — FRANCESC FORCAT.

Núm. 358. — JOSEP M. VILLALON.

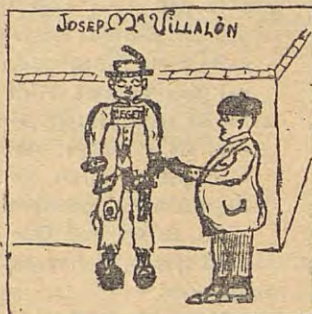
Núm. 359. — ANTONI PASCUAL.

Núm. 360. — ARSENI CAPELL.

PROFESSIONALISME

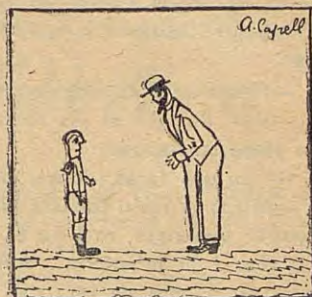
—Jo em tinc per un bon «defensor». No tant sols defenso les pilotes, sinó que fins em defenso les pessetes que cobro per jugar.

—Avui tinc una angúnia que no m'hi veig.
—Caratsus! Jo que em pensava que mai us hi vèieu!

—Paula, saben que teniu un noi molt dolent? Encara no té dos anys ja ha trencat 50 plats, 40 ollas, 30 gibrells i 9 vidres.

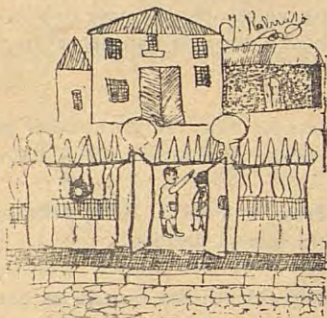
—Mira, nen, no ho has de fer això.
—Sí, papà; ja veurà com quan vostè tingui la meua edat també ho farà.

Núm. 361. — JOSEP RUBIRALTÀ.

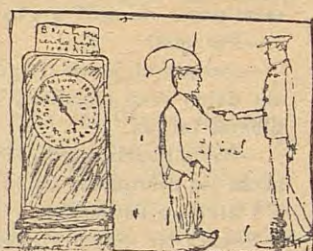
Núm. 362. — JOSEP TORT.

Núm. 363. — EDUARD RIERA.

Núm. 364.

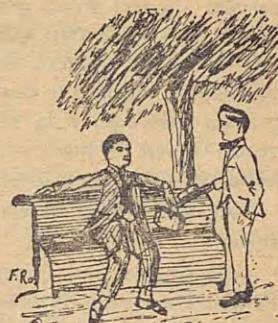
—A aquella casa no hi deu viure ningú.
—Per què?
—Perquè ahir, a les quatre, vaig veure que hi havien moltes gallines i ara que són les set no n'hi ha cap.
—Es que deuen ésser a jóc.

Pàgès: —Em voleu pesar, si vos plau?
Empleat: —Oh, és que és per pesar porcs.
Pàgès: —Ja ho sé. Per això ho dic.

—Qui tens, ara, de xofer?
—Aquell xicot que em porta l'auto.

—I doncs, Ramon, què tal, com estàs?
—Mira, assegut.

Núm. 365. — JOSEP PRUNA.

Núm. 366. — RAMON BARDES.

Núm. 367. — ANTONI VICIANO.

Núm. 368. — JAUME AGUILERA.

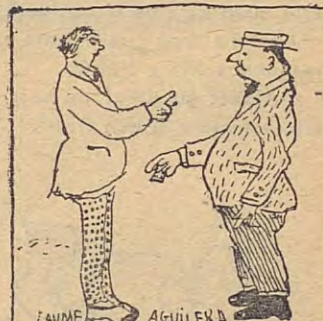
—Li van bé aquestes?
—Em fan un xic de mal de la punta.
—Ja se li donaran.
—«Bueno»: Passi-ho bé i gràcies.

—Tieta, vull beure amb vas.
—Per venir, oi? Doncs no vull que ho vegis.
—No! Si vull dir que vull beure aigua amb un vas.

—Què tens?
—Doncs que li anava a pegar un cop de puny a la Pepeta i m'he fet mal a la mà.

—On vas, Joan?
—A comprar les entrades del teatre.
—Ja les podràs portar?

Núm. 369. — QUIM ESTEVE.

Núm. 370. — JOSEP FERNANDEZ.

Núm. 371. — MANUEL ESCOBAR.

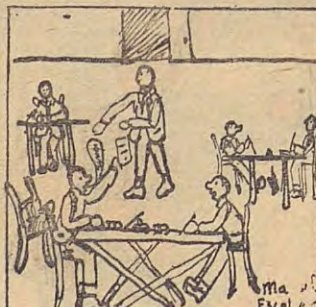
Núm. 372. — JOSEP COMAJUNCOSA.

—Aquest ull em fa molt mal.
—Fes-te'l arrencar. Jo tenia un queixal que feia molt mal i un cop se'l varen arrencar, ja no me n'he fet més.

—Encara no se te n'ha anat aquesta tos, Pepet?
—Deu ésser molt tossuda, doncs jo sempre li dic que se'n vagi i no se'n vol anar mai.

—A veure aquest «asiento», Peret.
(L'escrivent, distret): —Tingui, senyor Ramon.
—No signis tarambana! Vull dir aquell silló per seure!

—Com va el meu recomanat, ja compleix força?
—Sí, senyor; actualment compleix vuit dies d'arrest.

A sota d'una palmera

Un xicot molt poca pena

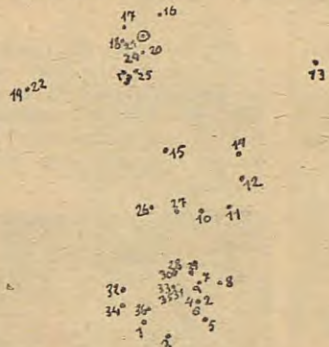
I un bou vingut de muntanya

FRASE-FETA

ENTRETENIMENT

JEROGLÍFIC

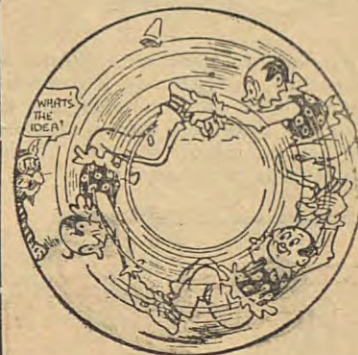
Unir els punts per ordre de numeració sempre en línia recta encara que es passi per sobre d'altres punts o dues vegades pel mateix lloc.

SOLUCIONS AL NUMERO PASSAT

RODOLINS INCOMPLETS: 1.—Don Josep es va atipant «en el vagó restaurant» 2.—Amb lo molt que ell ha menjat «quasi el doble s'ha engraiat». 3.—I vingué la lluita forta «en voler passar la porta». FRASE FETA: Estar dalt del «candelero». ENTRETENIMENT: Una bombeta elèctrica. JEROGLÍFIC: El cavall de Sant Martí visqué fins que es va morir.

—Verge dels Desamparats!

—Un tigre; ai quina penal!

—Ara rai. Ja estem salvats!

PER UN PLAT DE SOPA

Un cambrer del servei de restaurant de l'estació, porta un plat de sopa a un senyor que l'està demanant amb molta insistència.

En el moment que passa el cambrer, un senyor tanca la portella del vagó agafant-li els faldons del frac. En sentir-se subjectat tan fortament i d'una manera tan sobtada, el cambrer es vol desfermar però no pot fer-ho perquè té les mans ocupades amb el plat de sopa.

Desastre! El tren no té espera i marxa tot seguit. El cambrer, però, fent exercicis acrobàtics, pot aguantar l'equilibri i satisfet diu al senyor del plat de sopa: «Quant pari el tren se'l podrà menjar amb tota tranquil·litat; per ara no n'he vessat ni una mícax».

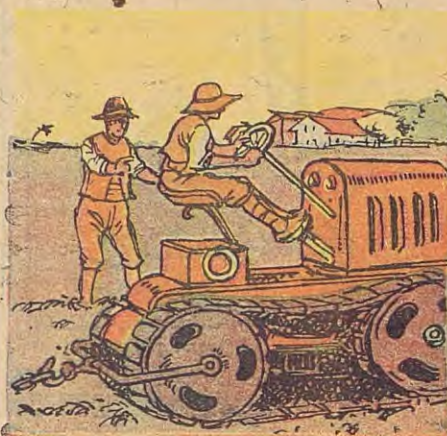
Cataplum! Para el tren. Un senyor que té pressa, i que no sabia res del que passava, obra la portella, fent caure al cambrer de nassos al plat de sopa, al mateix temps que aquest es trencava en els rajols de l'andén.

HISTORIA D'EN FELIUET (2.ª part)

(per Miret)

Un cop desembarcat a Austràlia, decidit a no navegar més, procurà obrir-se camí. No en volgueu més d'angúries i de dificultats, no sabent un borrall d'anglès! Però la seva fermesa el féu anar avant.

Diuen que la gana esmola l'enginy... i és una gran veritat. Demés, en Feliuet tenia la cara tan de bon noi, que fent-se entendre per signes, fou admès a treballar en una granja on els més avançats invents eren utilitzats.

I així s'anà formant, adaptant-se al nou país. Passaren anys entre forts èxits i colpidores contrarietats. Aconsegua fer un reconet i poc després ho perdía tot. Però amb tot plegat, s'anava curtant en la lluita.

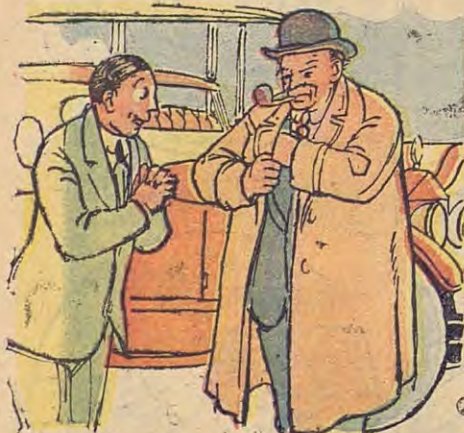
Finalment, s'encarrilà d'una manera segura, enriquint-se i guanyant els millors llocs en la consideració d'Adelaida, la ciutat on estava establert en Feliuet o, millor dit, Mr. Puigvert, con tothom el nomenava.

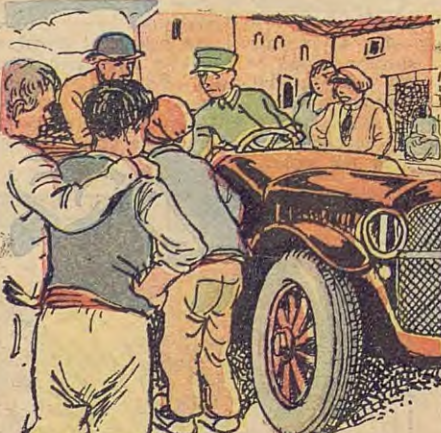
Un dia visità una exposició internacional de pintura. En veure un quadro notable on l'artista havia reproduït amb tota fidelitat una masia catalana, fou tanta la seva emoció, que se n'anà tot trastornat.

Amb el tràfec dels negocis, Mr. Puigvert havia oblidat gairebé la pàtria. Tenia aleshores seixanta anys i un viatge era cosa amoinadora. Però sentia enyorança del terrer nadiu i resolgué tornar a Catalunya. I s'embarcà.

En arribar a Barcelona, comprà un auto i s'apressà a anar a trobar els parents... si encara en tenia. La veritat és que no n'havia sabut mai res. Prou els havia escrit, però, havent canviat de residència, els parents no havien rebut cap de les seves lletres.

Anà primer que tot a Vilamar. Però allí ningú no va saber donar-li raó dels Puigvert. Feia quaranta anys pel cap baix que no se'n tenien noves! A ell no el reconegué ningú. Baixà de l'auto i plantant-se en mig d'una colla de vells, els digué:

—«Mireu-me bé; no em coneixeu?»— I quan afegí, tot emocionat: —«Sóc aquell Feliuet que jugava a gepes amb tots vosaltres... aquell Feliuet que va naufragar amb la «Gavina»... Us en recordeu?»—tots els oients restaren bocabadats de sorpresa.